

Sygn. akt V.2 Ka 392/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 listopada 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

Wydział V Karny Sekcja Odwoławcza

w składzie:

Przewodniczący: SSO Sławomir Klekocki (spr.)

Sędziowie: SSO Aleksandra Odoj – Jarek

SSR (del.) Katarzyna Gozdawa-Grajewska

Protokolant: Ewelina Grobelny

w obecności Magdaleny Szymańskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 23 listopada 2015 r.

sprawy: **S. W. /W./,**

syna E. i K.,

ur. (...) w J.

oskarżonego o przestępstwo z art. 160 § 2 kk, art. 178 a § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku

z dnia 5 maja 2015r. sygn. akt IX K 944/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. M. kwotę 420 (czterysta dwadzieścia) złotych oraz 23% podatku VAT w kwocie 96,60 złotych (dziewięćdziesiąt sześć złotych sześćdziesiąt groszy), łącznie kwotę 516,60 złotych (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. D. S. jako kuratora małoletniego G. W. kwotę 420 (czterysta dwadzieścia) złotych oraz 23% podatku VAT w kwocie 96,60 złotych (dziewięćdziesiąt sześć złotych sześćdziesiąt groszy), łącznie kwotę 516,60 złotych (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem reprezentowania małoletniego G. W. w postępowaniu odwoławczym.

IV. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt V.2 Ka 392/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 maja 2015 r. Sąd Rejonowy w Rybniku

uznał S. W. za winnego tego, że :

I. w dniu 29 czerwca 2013 r. w R., pomimo ciężącego na nim obowiązku opieki nad swoim synem G. W., lat 3, niewłaściwie sprawował opiekę nad małoletnim w ten sposób, iż będąc w stanie nietrzeźwości (wynik badania: 0,89 mg/l i 0,81 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu) przewoził dziecko samochodem osobowym marki L. (...) o nr rej. (...), na przednim fotelu pasażera bez wymaganych przepisami prawa zabezpieczeń w postaci fotelika ochronnego oraz pasów bezpieczeństwa, czym naraził go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu i za czyn ten na mocy art. 160§2 kk wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;

II. w dniu 29 czerwca 2013 r. w R. na ul. (...) prowadził pojazd mechaniczny, tj. samochód osobowy marki L. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym, znajdując się w stanie nietrzeźwości 0,89 mg/l i 0,81 mg/l oraz 1,85 ‰ i 1,81 ‰ alkoholu w wydychanym powietrzu i za czyn ten na mocy art. 178a §1 kk wymierzył mu karę 7 miesięcy pozbawienia wolności.

Na mocy art. 85 kk, art. 86 § 1 kk połączył oskarżonemu wyżej orzeczone w pkt 1 i 2 kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Na mocy art. 42 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 2 lat.

Na mocy art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w tej sprawie od dnia 29 czerwca 2013r. do dnia 30 czerwca 2013r., tj. 2 dni;

Na mocy art. 29 ustawy Prawo o adwokaturze zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata P. M. kwotę 420 zł tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielanej z urzędu na rzecz oskarżonego S. W. i kwotę 96,60 zł stanowiącą stawkę podatku od towarów i usług przewidzianą dla tego rodzaju czynności;

Na podstawie art. 616 § 1 pkt. 1 k.p.k. oraz § 1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 13 listopada 2013 roku w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej (Dz. U. 2013 r. poz. 1476) przyznał adw. D. S. jako kuratorowi małoletniego pokrzywdzonego G. W. wynagrodzenie w kwocie 588 zł i kwotę 135, 24 zł) stanowiącą należną stawkę podatku VAT tytułem reprezentowania małoletniego pokrzywdzonego G. W. przed Sądem Rejonowym w Rybniku w sprawie IX K 944/13;

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego w całości od ponoszenia kosztów sądowych obciążając nimi Skarb Państwa.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego S. W. zaskarżając wyrok w punkcie 1 poprzez przyjęcie, że oskarżony dopuścił się czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku (co do winy), jak również w jego punkcie 2 co do kary w zakresie czynu zarzucanego mu w punkcie II części wstępnej wyroku i w jego punkcie 3 odnośnie wymierzonej oskarżonemu kary łącznej pozbawienia wolności. Na mocy art. 427 § 2 kpk i art. 438 pkt 3 i 4 kpk zarzucił :

1.błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, który miał wpływ na jego treść , a to poprzez przyjęcie, że oskarżony dopuścił się czynu zarzucanego mu w punkcie I części wstępnej wyroku, podczas gdy prawidłowa i zgodna z zasadami logicznego myślenia ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego do takich wniosków prowadzić nie mogą;

2.rażąca niewspółmierność orzeczonej względem oskarżonego bezwzględnej kary pozbawienia wolności za czyn opisany w punkcie II części wstępnej wyroku.

W oparciu o w/w zarzuty obrońca oskarżonego wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku co do istoty poprzez uniewinnienie oskarżonego od czynu zarzucanego mu w punkcie I części wstępnej wyroku, jak również poprzez

wydatne złagodzenie orzeczonej względem oskarżonego kary za czyn zarzucany mu w punkcie II części wstępnej wyroku i wymierzenie w tym zakresie kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie kosztów obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie. W pierwszej kolejności sąd odwoławczy omówił zarzut błędu w ustaleniach faktycznych podnoszony w apelacji obrońcy oskarżonego co do czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie I części wstępnej wyroku. Powyższy zarzut byłby zasadny jedynie wówczas, gdyby sąd I instancji oparł swój wyrok na faktach, które nie znajdują potwierdzenia w wynikach postępowania dowodowego, albo też z faktów tych wyciągnął wnioski niezgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Takich uchybień sąd rejonowy w przedmiotowej sprawie się nie dopuścił, albowiem wskazał dowody, na których oparł swoje ustalenia jednocześnie wskazując przesłanki, którymi się kierował odmawiając wiary dowodom przeciwnym przy czym dokonanych ustaleń dokonał zgodnie z zasadami swobodnej oceny dowodów. Obrońca oskarżonego w swojej apelacji powielił linię obrony oskarżonego twierdząc, że małoletni G. W. syn oskarżonego był przewożony w samochodzie na foteliku zapięty pasami i dopiero w chwili podjęcia przez funkcjonariuszy policji interwencji i już po zatrzymaniu samochodu dziecko samo wypięło się z fotelika i samo przeszło na przednie siedzenie pomiędzy fotelami. Zupełnie pomija apelujący zeznania świadków funkcjonariuszy policji R. B. k. 22 i A. Z. k.9 którzy wręcz zeznali, że samochód którym jechał oskarżony przykuł ich uwagę z racji tego, że na przednim siedzeniu siedziało małe dziecko bez fotelika i zapiętych pasów. Przystępstwo z art. 160 § 2 kk jest typem kwalifikowanym narażenia na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu osoby wobec której sprawca ma szczególny obowiązek opieki. Oskarżony przewoził samochodem swojego małoletniego syna na którym sprawował opiekę będąc w stanie nietrzeźwości (wynik badania 0,89 mg/l i 0,81 mg/l) alkoholu w wydychanym powietrzu, już ten fakt powoduje, że naraził go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu czym wyczerpał znamiona z art. 160 § 2 kk. W tych okolicznościach w ocenie Sądu Okręgowego nie ulega wątpliwości, iż zachowanie oskarżonego wyczerpało znamiona zarzucanych mu czynów opisanych w akcie oskarżenia. Tym samym zarzuty podniesione w apelacji mają w ocenie sądu okręgowego charakter czysto polemiczny i sprowadzają się do negowania właściwych ocen i ustaleń sądu, przeciwstawiając im własne oceny i wnioski, które w żadnym razie nie mogą podważyć trafności rozstrzygnięcia sądu rejonowego. Sąd rejonowy dokonał oceny dowodów zgromadzonych zarówno w toku postępowania przygotowawczego jak i sądowego w sposób bezstronny, nie przekraczając granic swobodnej oceny dowodów, a przy tym uwzględnił zasady doświadczenia życiowego, a swój pogląd na ostateczne wyniki przewodu sądowego przekonująco uzasadnił w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Odnośnie drugiego z zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy oskarżonego tj. rażącej niewspółmierności wymierzonej oskarżonemu kary to zdaniem sądu odwoławczego jest on również nie zasadny. W tej kwestii wypowiedział się Sąd Apelacyjny w Łodzi wyrokiem z dnia 20.09.2001 r. sygn. II AKa 154/01Prok. i Pr.-wkl.2002/11/29... który stwierdził :

Rażąca niewspółmierność kary, art. 438 pkt 4 k.p.k., zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd pierwszej instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej, w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego.

Z kolei Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 19.12.2000 r. sygn. akt II AKa 218/00 KZS 2001/1/1/33 wypowiedział się w ten sposób, że :

Nie każda nietrafność orzeczenia o karze, ale tylko jej rażąca niewspółmierność uzasadnia zmianę orzeczenia o karze (art. 438 pkt 4 k.p.k.). Niewspółmierność rażąca to znaczna, zasadnicza, "bijąca w oczy" różnica między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą (tak SA pod poz. 37 KZS 10/00).

W niniejszej sprawie sąd I instancji wymierzając oskarżonemu karę nie naruszył zasady i dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 kk. Przy wymiarze kary sąd rejonowy miał na uwadze zarówno przesłanki negatywne jak i pozytywne dotyczące oskarżonego. Oskarżony jak wynika z karty karnej k. 135 jest osobą już dwukrotnie karaną. Wcześniejsze skazania oskarżonego z warunkowym zawieszeniem wykonania orzeczonych kar pozbawienia wolności nie skutkowały i oskarżony nie zmieniał swojego postępowania nadal popełnia przestępstwa. Trudno zatem uznać, że wobec oskarżonego istnieje pozytywna prognoza kryminologiczna, skoro uprzednia karalność nie wpłynęła na zmianę jego zachowania. Dolegliwość kary nie przekracza zdaniem Sądu Okręgowego stopnia winy oskarżonego i prawidłowo realizuje cele zapobiegawcze w zakresie prewencji indywidualnej jak i ogólnej. Z tych też względów Sąd Okręgowy nie uznał zasadności zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego, nie podzielił przytoczone na ich poparcie argumentów zaskarżony wyrok utrzymał w mocy. Sąd odwoławczy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata D. S. zwrot kosztów zastępstwa adwokackiego w postępowaniu odwoławczym w stosownej wysokości. O kosztach sądowych orzeczono po myśli art. 624 § 1 kpk.